

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] in oratione sit aliquid determinarè petendum? 5

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Ad primum ergo dicendum, quod illi soli intendimus orando religionis cultum, à quo quarimus obtinere quod oramus: quia in hoc protestamur eum bonorum nostrorum auctorem: non autem eis quos requirimus quasi interpellatores nostros apud Deum.

Ad secundum dicendum, quod mortui ea quæ in hoc mundo aguntur, considerata eorum naturali conditione, non cognoscunt, & præcipue interiores motus cordis. Sed beatis, ut * Gregor. dicit in 12. Moralium, in verbo manifestatur illud quod decet eos cognoscere de eis quæ circa nos aguntur, etiam quantum ad interiores motus cordis. Maxime autem excellentiam eorum decet ut cognoscant petitiones ad eos factas, vel voce vel corde. Et ideo petitiones quas ad eos dirigimus, Deo manifestate cognoscunt.

Ad tertium dicendum, quod illi qui sunt in hoc mundo, aut in purgatorio, nondum fruuntur visione verbi, ut possint cognoscere ea quæ nos cogitamus vel dicimus. Et ideo eorum suffragia non imploramus, orando, sed à vivis petimus colloquendo.

ARTIC. V.

Utrum in oratione debeamus aliquid determinate à Deo petere?

AD quintum sic proceditur. Videtur, quod in oratione nihil determinate à Deo petere debeamus. Quia ut Damasc * dicit, Oratio est petitio decentium à Deo. Unde inefficax est oratio, per quam petitur id, quod non expedit: secundum illud Iac. 4. Petitis & non accipitis: eo quod male petatis. Sed sicut dicitur Rom. 8. Quid oremus, sicut oportet, nescimus. Ergo non debemus aliquid orando determinate petere.

442
4. d. 15. q.
4. a. 4. q.
1. et op.
3. c. 140.
* 1. 3. ors.
fd. c. 24.

¶ 2 Præterea, Quicumque aliquid determinate ab alio petit, nititur voluntatem ipsius inclinare ad faciendum id quod ipse vult. Non autem ad hoc tendere debemus, ut Deus velit quod nos volumus: sed magis ut nos velimus quod ipse vult, ut dicit glossa.

T 3 super

294 QVÆST. LXXXIII. ART. V.
super illud Pſal. 12. Exultate iuſti in Domino. Ergo
non debemus aliquid determinatè à Deo in oratio-
ne petere.

¶ 3 Præterea, Mala à Deo petenda non ſunt: ad
bona autem Deus ipſe nos inuitat. Fruſtra autem ab
aliquo petitur, ad quod accipiendum inuitatur.
Ergo non eſt determinatè aliquid à Deo in oratione
petendum.

SED contra eſt, quod Dominus Matt. 6 & Luc. 11.
Docuit diſcipulos determinatè petere ea quæ conti-
nentur in petitionibus orationis Dominicæ.

*l. 7. c. 2. in
ſis. extre-
ma, de
Socr. Phi-
loſ.*

RESPONDEO dicendum, quòd ſicut * M.
Valerius refert, Socrates nihil ultra petendum à dijs
immortalibus arbitrabatur, quàm vt bona tribuerent:
quia hi demum ſcirent quid unicuiquè eſſet vtile.
Nos autem plerumque id votis expetimus, quod non
impetraſſe melius foret. Quæ quidem ſententia ali-
qualiter vera eſt, quantum ad illa quæ poſſunt malū
euentum habere: quibus etiam homo poteſt male
& benè vti: Sicut diuitiæ, quæ vt ibidem dicitur,
multis exitio fuere: honores, qui complures peſun-
dederunt: regna, quorum exitus ſæpè miſerabiles
cernuntur: ſplendida coniugia, quæ nonnumquam
funditus domos euertunt. Sunt tamen quædam bona,
quibus homo male vti non poteſt, quæ ſcilicet ma-
lum euentum habere non poſſunt. Hæc autem ſunt
quibus beatificamur, & quibus beatitudinem mere-
mur: quæ quidem ſancti orando absolute petunt:
ſecundum illud Pſal. 79. Offende faciem tuam, & ſal-
uati erimus. Et iterum 118. Deduc me in ſemitam man-
datorum tuorum.

Ad primum ergo dicendum, quòd licet homo ex
ſe ſcire non poſſit quid orare debeat, Spiritus ta-
men, vt ibidem dicitur, in hoc adiuuat infirmitatem
noſtram, quòd inspirando nobis ſancta deſideria, re-
ctè poſtulare nos facit. Vnde Dominus dicit Ioan-
nis quarto, quòd veros adoratores adorare oportet
in ſpiritu & veritate.

Ad

Ad secundum dicendum, quòd cum orando petimus aliqua, quæ pertinent ad nostram salutem, conformamus voluntatem nostram voluntati Dei: de qua dicitur 1. ad Timoth. 2. quòd vult omnes homines saluos fieri.

Ad tertium dicendum, quòd sic ad bona Deus nos inuitat, quòd ad ea non passibus corporis, sed pijs desiderijs, & deuotis orationibus accedamus.

ARTIC. VI.

Verum homo debeat temporalia petere à Deo, orando?

AD sextum sic proceditur. Videtur, quòd homo non debeat temporalia petere à Deo, orando. Quæ enim orando petimus, quarimus. Sed temporalia non debemus querere. Dicitur enim Matth. 6. Primum querite regnum Dei, & iustitiã eius. & hæc omnia adjicientur vobis, scilicet temporalia: quæ nõ querenda dicit, sed adjicienda queritis. Ergo temporalia non sunt in oratione à Deo petenda.

443
4 d 15. q.
94. ar. 3.
9. 2.

¶ 2 Præterea, Nullus petit nisi ea de quibus est sollicitus. Sed de temporalibus sollicitudinem habere non debemus: secundum quod dicitur Matth. 6. Nolite solliciti esse animæ vestræ quid manducetis. Ergo temporalia petere non debemus orando.

¶ 3 Præterea, Per orationem nostram mens debet eleuari in Deum. Sed petendo temporalia descendit ad ea quæ infra se sunt: contra id quod Apostolus dicebat 2. ad Cor. 4. Non contemplantibus nobis quæ videntur, sed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporalia sunt: quæ autem non videntur, æterna. Ergo non debet homo temporalia in oratione à Deo petere.

¶ 4 Præterea, Homo non debet petere à Deo, nisi bona & vtilia. Sed quandoque temporalia habita sunt nociua, non solû spiritualiter, sed etiam temporaliter. Ergo non sunt in oratione à Deo petenda.

SED contra est, quòd dicitur Prouerb. 30. Tribue tantum victui meo necessaria.

